

கி.ரா.வின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கதைகள் ஓர் ஆய்வு

மூ. கவிதா ^{அ. *}

^அ தமிழ்த் துறை, ஸ்ரீ எஸ்.ஆர்.என்.எம். கல்லூரி (தன்னாட்சி), சாத்தூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

A Study of Selected Stories of Ki. Ra

M. Kavitha ^{a, *}

^a Department of Tamil, Sri S. Ramasamy Naidu Memorial College, Sattur, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

kavirsnm@gmail.com

Received: 08-03-2021

Revised: 24-04-2022

Accepted: 27-04-2022

Published: 07-07-2022

ABSTRACT

Srikrishnaraja Narayana Perumal Ramanujan alias K. Rajanarayanan is the name of a man who has a deep concern and love for the community. He is a writer who has beautifully recorded the Karisal forest, the oak trees, the cotton forest, the people familiar to everyone, the realities that stand out in reality and are sewn into the chest. Writer Boomani Ki. Ra. explains how this thing, which went unnoticed by many legends in Tamil literature, was only caught by that nonchan like a chicken trapped in a cage. Wonders about. Ezra refers to Ki. Ra as the Bischoff of Tamil literature. Writers Ekalaivan Model. Ki. Ra's claim that they did not learn their profession by keeping any instrument, nor did they want to teach anyone by instrument informs us of many thoughts about the creativity of the Creator. Based on that statement, the purpose of this article is to express Ki. Ra's creativity, especially through KR's selected stories.

Keywords: Ki. Ra, K. Rajanarayanan, Karisal Forest, Love, Community

முன்னுரை

சமூகத்தின் மீது தீவிரமான அக்கறையும், அன்பும் கொண்ட ஒரு மனிதரின் பெயர் தான் கி.ராஜநாராயணன் என்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணராஜ நாராயணப் பெருமாள் ராமானுஜன். கரிசல் காட்டை, கருவேலமரங்களைப், பருத்திக்காட்டை, எல்லோருக்கும் பரிச்சயமான மனிதர்களை, நிஜங்களை யதார்த்த நிலையில் நின்று நெஞ்சில் தைக்கும்படி அழகாகப் பதிவு செய்த எழுத்தாளர். தமிழ் இலக்கியத்தில் பல ஜாம்பவான்களுக்குப் பிடிபடாமல் போன இந்த விஷயம் அந்த நோஞ்சானுக்கு மட்டும் பஞ்சாரத்துக்குள் அகப்பட்ட கோழிக்குஞ்சு போல எப்படி பிடிபட்டுப் போனது என்று எழுத்தாளர் பூமணி கி.ரா. குறித்து வியந்து பேசுகிறார். கி.ரா.வைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பீஷ்மர் என்று எஸ்ரா குறிப்பிடுவார். எழுத்தாளர்கள் ஏகலைவன் மாதரி. அவர்கள் எந்த வாத்தியாரையும் வைத்துக் கொண்டும் தங்கள் தொழிலைக் கற்றுக் கொண்டதும் இல்லை. அதே போல எந்த ஒருவனுக்கும் வாத்தியாராக இருந்து கற்றுக் கொடுக்க விரும்புவதும் இல்லை என்ற கி.ரா.வின் கூற்று படைப்பாளரின் படைப்பாக்கத் திறன் குறித்து பல சிந்தனைகளை நமக்கு அறிவிக்கின்றது. அக்கூற்றின் அடிப்படையில் கி.ரா.வின் படைப்பாளுமையை குறிப்பாகக் 'கி.ரா.வின் தேர்ந்தெடுத்தக் கதைகள்' வழியாக வெளிப்படுத்துவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகின்றது (Meera, 1985).

தேர்ந்தெடுத்த கதைகள்

கி.ரா- 75ன் போது 'கி.ரா. கதைகள்' என்று மொத்தத் தொகுப்பையும் வெளியிட்ட அன்னம் பதிப்பகம் அக்கதைகளுள் பதினான்கினைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தேர்ந்தெடுத்த கதைகள் என்று

வெளியிட்டுள்ளது. தமிழின் பிற முக்கிய சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் தேர்ந்தெடுத்த கதைகள் வரிசையில் முதல் நூலாக கி.ரா.வின் கதைத் தொகுப்பு வெளிவருவதில் 'அன்னம்' பெருமை கொள்கிறது என்ற பதிப்புரையோடு அன்னம் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. காய்ச்சமரம், அரும்பு, சுப்பன்னா, திரிபு, நிலைநிறுத்தல், தாவைப்பார்த்து, குருபூசை, சுற்றுப்புற சுகாதாரம், கொத்தைப்பருத்தி, ஒருவெண்மைப்புரட்சி, கனிவு, நாற்காலி, கதவு, கரிசல் காட்டில் ஒரு சம்சாரி போன்ற பதினான்கு கதைகள் இத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. அத்தொகுப்பில் உள்ள கரிசல் காட்டில் ஒரு சம்சாரி, கொத்தைப்பருத்தி, நிலைநிறுத்தல், கனிவு ஆகிய நான்கு கதைகள் மட்டும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

கதைக்கருவைத் தேர்ந்தெடுத்தல்

ஒரு படைப்பின் வெற்றியே கருவைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் தான் அடங்கியுள்ளது. உலகம் முழுவதிலும் உள்ள அனைத்து நிகழ்வுகளும் பொருட்களும் படைப்புக்களான கருக்களாக அமைகின்றன. 'உலகமே படைப்புக்கான கரு' என்று மாக்கிம் கார்க்கி கூறியுள்ளார். கி.ரா.வின் கதைகள் பெரும்பாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட வகையில் இருப்பதற்குக் காரணம் கதைக் கருக்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் விதம். அவர்நேசித்த, அனுபவித்த, பார்த்த, கேட்ட, பாதித்த, கற்பனையான அவரைச்சுற்றியுள்ள சமூக யதார்த்தத்தைப் படைப்புக் கருவாகக் கொண்டு வருகின்ற போது கி.ரா.விற்கு முழு வெற்றி கிடைத்து விடுகிறது. சமூக நிகழ்வுகளை உள்வாங்கும் திறன் மூலம் பெறப்படும் கருத்துக்களை விட, அனுபவத்தின் வழி கிடைக்கக் கூடிய கருக்களையே சிறப்பானவை என கருதுகிறார். "எனது ஊரையும் எனது மக்களையும் நான் மிகவும் நேசிக்கிறேன். நான் பிறந்து விழுந்தது இந்த மண்ணின் மேல் தான். நான் தவழ்ந்து விளையாடி மகிழ்ந்ததும், விழுந்து புரண்டு அழுததும் இந்த மண்ணின் மடியில் தான். இந்தப் புழுதியை நான் தலையில் வாரிப்போட்டுக் கொண்டும், என் கூட்டாளிகளின் தலையில் வாரி இரைத்தும் ஆனந்தப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தக் கரிசல் மண்ணை நான் ருசித்துத் தின்றதற்கு என் பெற்றோரிடம் எத்தனையோ முறை அடி வாங்கியிருக்கிறேன். இன்றைக்கும் எனக்குத் தெவிட்டவில்லை இந்த மண். என் கரிசல் மண்ணின் வாசமெல்லாம் இப்படியே என் எழுத்துக்களில் கொண்டுவந்து விடவேண்டும் என்பது என்னுடைய தீராத விருப்பம். இந்த மண்ணை நான் அவ்வளவு ஆசையோடு நேசிக்கிறேன் என தனது படைப்புகளுக்கு ஆதாரமான மண்ணைப்பற்றியும் தன் படைப்பு நெறிப்பற்றியும் எழுதியுள்ளார் (Rajanarayanan, 2014). என்னுடைய மக்கள் பேசுகிற பாஷையில் அவர்கள் சிந்திக்கிற மனோநிலையில், அவர்கள் வாழுகிற சூழ்நிலையில் அமைய வேண்டும் என்னுடைய சிருஷ்டிகள் என்று நினைக்கிறவன் நான். அவர்கள் சுவாசிக்கின்ற காற்றின் வாடை, அவர்கள் பிறந்து விளையாடி நடந்து திரிகிற என் கரிசல் மண்ணின் வாசமெல்லாம் அப்படியே என் எழுத்துக்களில் கொண்டு வந்து விடவேண்டும் என்பது என்னுடைய தீராத விருப்பம் என்பதன் வாயிலாகக் கரிசல் மண் மீதும் அம்மக்கள் மீதும் கி.ரா. கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த பற்றை அறிய முடிகிறது. எனவே தம் அனுபவத்தையே மூலமாகக் கொண்டு எழுதிய கதைகள் பல. விவசாய வர்க்கக் கண்ணோட்டம் கொண்ட கி.ரா. தாம் எழுதிய கதைகளில் எல்லாம் விவசாயிகள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகளையும் அவர்களின் வாழ்வியல் நிலைகளையும் மிக அழகாகப் பதிவு செய்துள்ளார். விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்து, "இன்னும் எழுத வேண்டிய விஷயங்கள் இன்னும் நிறைய இரக்கே வண்டி வண்டியாய் இருக்கு" என்றும் குறிப்பிடுகிறார் (Rajanarayanan, 2014).

தலைப்பு

ஒரு தலைப்பே கதையின் மையத்தை வாசகர்களுக்கு அறிவித்து விடும். அவ்வகையில் தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலேயே படைப்பாளனுக்கு முழு வெற்றியும் கிடைத்து விடுகிறது. கி.ரா.வின் கதைகளில் 'நிலைநிறுத்தல்', குரு பூசை, சுற்றுப்புற சுகாதாரம், கொத்தைப்பருத்தி, கனிவு, கரிசல்காட்டில் ஒரு சம்சாரி என்று கதையைக் குறிப்பாக உணர்த்தும் தலைப்புகளாக அமைந்துள்ளன.

கரிசல்காட்டில் ஒருவிவசாயி

கரிசல் காட்டில் வாழும் ஒரு மனிதன் குறிப்பாக ஒரு விவசாயி எப்படி இருப்பான் என்பதை முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு 'கரிசல்காட்டில் ஒருவிவசாயி, என்ற ஒரு கதையைப் படித்தால் போதும். விவசாயியின் உலகம் எப்படி இருக்கிறது? எதற்கு அவன் ஆசைப்படுகிறான்? எதை எல்லாம் அடைந்தான்? எதை எல்லாம் இழந்தான்? என்பதை இக்கதையின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். இந்தக் கதையில் வரும் துரைச்சாமி நாயக்கர் எதுவுமே இல்லாத சாதாரண ஆள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இந்த பூமியை நம்பி, பூமியில் பாடுபட்டு, இந்த மண்ணையே நம்பியே பிழைத்து அதிலிருந்து வாழ்க்கையை விசாலமாக்கிக் கொண்டு எப்படி வாழ்கிறார் என்று சொல்லுவது தான் இந்தக் கதை. கிடைக்கிற கம்பஞ் சோறு, குதிரைவாலிச்சோறு சாப்பிட்டு நிலத்தின் மீது கொண்ட பற்றை விடாது இடம் வாங்குகிறார். அந்த இடத்தை எப்படிப் பாதுகாக்கிறார்? நாலு ஏக்கர் வானம் பார்த்த பூமி கொண்ட அந்த விவசாயியின் வாழ்க்கை முழுவதும் அந்தச் சிறுகதைக்குள் வருகிறது. கதை முழுவதும் துரைச்சாமிநாயக்கரைப் பற்றிய வருணனைகள் அதிகமாக இடம் பெற்றிருக்கிறது. நாயக்கருக்கும் அந்த ஊரில் உள்ள மற்ற மனிதர்களுக்கும் உள்ள மானுட உறவை விட தனித்த துரைச்சாமி நாயக்கரின் பழக்கவழக்கங்கள், நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றை வருணிப்பதையே முதன்மையாகக் கொண்டுள்ளது. "இவருடைய புஞ்சையின் அமைப்பு யனைக்கலர் சேலையைக் காயப்போட்டது போல நீளமாக இருக்கும். அந்த நீள வசத்தில் இவருடைய பிஞ்சையிலே விளிம்பை ஒட்டியும் கொஞ்சம் உள்ளே தள்ளியும் ஒரு ஒத்தையடிப்பாதை போனது. ஞாயப்படி இந்தப்பாதை பக்கத்துப் புஞ்சைக்காரரின் புஞ்சையின் விளிம்பிலும் இவருடைய புஞ்சையின் விளிம்பிலும் தான் போக வேண்டும். ஆனால் ஜனங்கள் அப்படியா நடப்பார்கள்? அவர்கள் இஷ்டத்துக்கு நடந்து பாதையை உண்டாக்கி விடுவார்கள். இவர் மழை பெய்து வெறித்த நாட்களில் ஊர் ஒடுங்கிய பிறகு தலைக்கோழி கூப்பிடுவதற்கு முன்னாடி புஞ்சைக்குப் போய், வண்டிப்பாதையிலிருந்து பிரியும் அந்த ஒத்தையடிப்பாதையை மழை பெய்ததனால் அது அழிந்து போயிருக்கும். இவர் பக்கத்துப் புஞ்சைக்காரன் நிலத்திலேயே மாறி மாறி நடந்து ஒரு பாதையையே உண்டாக்கி விடுவார்! அவருடைய வளந்த நீளமும், அகலமும் கொண்ட பாதங்கள் மொக்கங் கட்டை மாதிரி வெகு விரைவில் ஒரு ஒத்தையடிப்பாதையை உண்டாக்கி விடும் என்று துரைச்சாமி நாயக்கர் பாதைகளைத் தடம் மாற்றச் செய்யும் வித்தையைக் கிரா. பதிவு செய்கிறார் (Rajanarayanan, 2014). அதுமட்டுமல்லாமல் பேச்சின் வாயிலாகவும் செய்கைகளின் வாயிலாகவும் எதை எல்லாம் வசப்படுத்திக் கொள்ள முடியுமோ அதற்காக அவர் மேற்கொள்ளும் எத்தனங்கள் இவற்றைக் காட்சிப்படுத்துகிறார். நம்ம நிலத்துல விளையிறதைத் தான் நாம் திங்கணும், அது தான் நிலைச்சி நிகும். தானியத்த மட்டும் சாப்பிட்டால் போதும் உடம்புக்கு ஒன்னும் வராது என்ற உலகியல் உண்மையைத் துரைச்சாமி பாத்திரத்தின் வாயிலாகப் பதிவு செய்கிறார் (Rajanarayanan, 2014).

ஒரு சிறியகிராமம், அந்தக்கிராமத்தில் வாழுகின்ற வாழ்க்கை, அந்த வாழ்க்கையில் அந்த விவசாயி நிறைவான வாழ்க்கை வாழுகிறான் என்றால் அதுதான் கரிசல்காட்டில் சம்சாரி கதை. ஒரு கரிசல் காட்டு விவசாயி எதற்கும் ஆசைப்பட்டது இல்லை.எதையும் வெறுத்தது இல்லை. அதே நேரத்தில் எல்லா கஷ்டங்களையும் எதிர்கொள்கிறான். நன்றாக உழைக்கும் விவசாயியைப் பார்த்து நிலம் பயப்படும். ஏனென்றால் அவன் நிலத்தை லேசாக விடமாட்டான். தன் வழிக்குக் கொண்டு வந்து விடுவான். கரிசல்காட்டில் சம்சாரி கதையே கதைக்குள் கதையாகச் சொல்லப்படுகிறது. எதையும் அனுபவிக்காமல் ஆனால் எல்லாவற்றையும் தேடிச் சேகரித்துக் கையில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை மட்டும் உள்ளது. இந்த நாயக்கர் ஒரு வீடு வாங்குகிறார். ஆனால் அந்த வீட்டை உறங்குவதற்கும் தானிய தவசங்களையெல்லாம் கொண்டு போய் கொட்டி வைக்கக் கூடிய ஒரு கோடவுணாக மட்டுமே பயன்படுத்துகிறார். உறங்கும் போது கூட பெரிய பூட்டுபோட்டுத்தான் உறங்குகிறார். ஏன் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்? இல்லாத காலத்துக்கு என்ன செய்வது? விவசாயிகள் வாழ்க்கை முழுவதும் ஒரே விஷயத்துக்குத்தான் ஏங்குகிறார்கள். எல்லா நேரங்களிலும் இந்தத் தானியம் கிடைக்குமா? இல்லாத காலத்துக்கு என்ன செய்வது? எப்படி காலம் கடத்தப் போகிறோம்? உங்களுக்குத் தெரியாத வணிகம் தான் உங்களை ஏமாற்றப் போகிறதே தவிர உங்களுக்குத் தெரிந்த விவசாயம் அல்ல. வணிகத்தில் பொருட்களை வாங்கி விற்பதில் சூது இருக்கிறது. சூதுவாதெல்லாம்

விவசாயிக்குத் தெரியாது. அவன் வெள்ளந்தியான மனிதன் என்பதையும் இக்கதையில் பதிவு செய்கிறார். தண்ணீரிலே வெண்ணெய் எடுப்பவன், நனஞ்சு கோழி பிடிப்பவன் என்று கிராமப் பகுதியில் சொல்லும் பழமொழிக்கு ஏற்ப வாழும் மனிதர் துரைச்சாமி நாயக்கர். யாரைப் பற்றியும் எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாமல் பணம் சேர்ப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவர். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சேர்த்து வைத்த பணத்தை வைத்து அவருடைய மகன் கிராமத்தில் ஜின்னிங் பேக்டரியைத் தொடங்குகிறான். விவசாயத்தை இயந்திரமயப்படுத்துகிறான். நில உடைமைச்சமூகத்தில் முதலாளித்துவம் புகுவதை இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. “மரக்கலப்பைகளையும் உழவு காளையையும் விவசாயத்திலிருந்து விடுவித்து சகலத்தையும் இயந்திரமாக்கிவிட்டான். ஸ்ரீலஷ்மிதேவியானவள் நிலத்தில் ஊன்றியிருந்த தனது திருப்பாதங்களை எடுத்து இப்பொழுது இயந்திரங்களில் பலமாக ஊன்றிக் கொண்டாள்” என்ற அளவில் கதையை முடிக்கிறார்.

நிலைநிறுத்தல்

நிலைநிறுத்தலில் வரும் மாசாணம் கதைப்பாத்திரம் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் மறக்க முடியாத பாத்திரம். நல்ல உழைப்பாளி. அவனை வேலைக்கு வைத்துக்கொள்வதற்கு நான் நீ என்று போட்டிபோடுகின்றனர். அதே பெயர் உடைய பெண்ணைத் திருமணம் செய்கிறான். சொந்த இடத்தை விட்டுப் பிழைப்பு நடத்த வேற்றுருக்கு வந்தவன். வந்த ஊரில் மழை இல்லை. விவசாயிகள் பஞ்சத்தில் வாடுகின்றனர். மழைக்கஞ்சியை எடுக்கின்றனர். கொடும்பாவி கட்டி இழுத்து ஒப்பு சொல்லி அழுகிறார்கள். கிராம தேவதைகளுக்கெல்லாம் கொடை நடத்திப் பலி கொடுத்தும் மழைபெய்யவில்லை. பஞ்சம் பிழைக்கக் கிளம்ப வேண்டியது தான் என்று ஊரே தீர்மானித்த போது மாசாணம் பார்வதி அம்மன் கோவில் முன் வந்து நின்று மழை பெய்கிற வரை இங்கேயே அம்மனுக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து வயணம் காக்கப் போவதாகவும் மழை பெய்யாமல் போனால் பட்டினி இருந்து இங்கேயே உயிரை விடப் போவதாகவும் சொல்லி மைதானத்தில் சப்பணம் போட்டு உட்கார்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டான். ஊரார் பல பேருக்கு இது வேடிக்கையாகவும் கேலியாகவும் இருந்த போது மாசாணம் மட்டும் மழையா? நானா? என்று மனிதர்களோடு போரிடுவதை, எதிர்ப்பதை விட்டுவிட்டு இயற்கையோடு போரிடுகிறான். இயற்கையோடு பிடிவாதமாக இருக்கின்றான். இயற்கைக்கே சவால் விடுகிறான். குருத்துப் பனை ஓலையில் பட்டை பிடித்து ஆட்டுப்பாலினைக் கிருஷ்ணக் கோனார் கொண்டு வந்து கொடுத்த போதும் மழை வந்தால் தான் சாப்பிடுவேன் என்று பிடிவாதம் கொள்கிறான். ஏன் இந்தப் பிடிவாதம்? அவன் என்ன விவசாயியா? பஞ்சம் பிழைக்க வந்தவன் தானே? என்று கதையை வாசிக்கும் போது நமக்குத் தோன்றுகிறது. மாசாணத்தின் பிடிவாதத்தைப் பார்த்து இயற்கையே இரங்குகிறது. மழை வருவதற்குரிய அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன. கதையின் முடிவில் மழை கொட்டுகிறது. கொட்டுகிற மழையில் ஆசை தீர நனைகின்றான். “சூடான பசும்பாலை சில்வர் டம்ளரில் விட்டு குடி என்று பிரியத்தோடு நீட்டினார் முதலாளி. எல்லோரையும் பார்த்தான். பிறகு, அண்ணாந்தே இதுவரை குடித்து வந்த மாசாணம் அன்று அந்த டம்ளரில் சப்பிக் குடித்தான். “போதும்” என்று அவன் சொன்னபோதும் “இன்னும் கொஞ்சம்” என்று பெரிய முதலாளி சொன்னதும் எல்லோரும்” இன்னும் கொஞ்சம், இன்னும் கொஞ்சம்” என்று அவனை வற்புறுத்தினார்கள்.” என்று கதையை முடிக்கிறார் (Rajanarayanan, 2014). கதையைப் படிக்கிற போது வெறும் மாசாணத்தின் கதையாகத் தெரியவில்லை. மனிதன் நினைத்தால் எதையும் சாதிக்க முடியும். அவன் மனதினுள் இருக்கும் வலிமையான எண்ணம் இயற்கையைக் கூடப் பணிய வைத்து விடும் அளவிற்கு ஆற்றல் உண்டு. ஒரு சாமானிய மனிதனால் இயற்கையை வெல்ல முடியும் என்பதைத்தான் இக்கதை நமக்கு உணர்த்துகிறது. மிகப் பெரிய காவியத்தில், நாவலில் வரும் இயற்கையை எதிர்க்கும் மனஉறுதி கொண்ட பாத்திரம் போல் சாதாரண கிராமத்தில் உள்ள மாசாணத்திடமும் உள்ளது என்பதை ஆசிரியர் காட்டுகிறார். தனக்காக எதுவும் செய்யாமல் ஊரின் பொருட்டு வயணம் காத்த மாசாணம் போன்ற மனிதர்கள் எங்கே போனார்கள்? கால மாற்றத்தால் மனிதர்கள் எல்லாம் மாறுகின்ற போது அவர்கள் கைக் கொள்கின்ற அறமும் கூட மாறி விடுமா என்ன? என்ற கேள்வியை முன்வைக்கிறார் கிரா. இப்போது யாராவது மாசாணம் போன்று ஒருமனிதன் துணிச்சலாக இயற்கையைப் பார்த்து சவால் விட்டு முன் நிற்க முடியுமா? முடியும் என்று இலக்கியங்கள் திரும்பத் திரும்ப சொல்கிறது. பொது

நலன் கருதி மனிதன் மகத்தான செயலைச் செய்யும் போது இயற்கை பணியத்தான் செய்யும். மனிதன் எப்போதும் நம்பிக்கைக்கு உரியவன் என்பதை இலக்கியங்கள் தொடர்ந்து பதிவு செய்து கொண்டே இருக்கின்றன. அதற்குக் கி.ரா.வின் இக்கதையை ஒர் உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

கொத்தைப் பருத்தி

கிராமப்புறங்களில் காலம் காலமாக வருகின்ற நம்பிக்கைகளும் சமூக மதிப்பீடுகளும் முதலாளித்துவத்தின் தாக்கத்தால் எவ்வாறு நிலை குலைந்து போய்விடுகிறது என்பதைச் சித்திரிக்கும் கதை தான் கொத்தைப்பருத்தி எனும் சிறுகதை.

நிலமில்லை என்ற ஒரே காரணத்துக்காகப் படித்துப் பட்டம் பெற்று கலெக்ட்டராகப் பணியேற்க இருக்கும் இளைஞனுக்குத் தன் மகளை மணம் முடிக்க மறுத்து “ஒண்ணுமில்லாதவனுக்கு உத்தியோகத்தை நம்பி யாரு கொடுப்பா பொண்ணு? என்று ஒங்கிக் கேட்ட கோனேரி என்ற வசதி படைத்த நிலவுடைமையாளர் இருபது இருபத்தி ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் கவர்மெண்டு வேலை பார்க்காத தமது சமசாரிப் பேரனுக்கு எந்த சம்சாரியும் முன்வராததைப் பார்த்து வேதனை அடைவதாகக் கதை அமைகிறது.

“கோனேரிக்கு, பெண்களைப் பெற்ற தகப்பன்கள் சொன்ன பதில், “சம்சாரிகளுக்கு இனிமேல் நம்ப பொட்டைப்பிள்ளைகள் வாக்கப்படாது. வந்து கேக்காதீக”

“காத்துட்டு சம்பளமானாலும் கவர்அமண்டு சம்பளம் இருக்கணும், மாசம் இருநூறு சம்பாதிக்கிற வாசமேனாக இருந்தாலும் சரி அவனுகளைக் கட்டத்தயார்”

“காப்படி அரிசி பொங்க, தின்னுட்டு லாத்தலா ஒரு சினிமாவோ நாடகமோ போக, நல்லாப் படுத்து எந்திரிக்க, ஒரு பிள்ளையோ, ரண்டோ பெத்துக்கிட்டு குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்துக்கிட, இப்படி ஆயிட்டது பொழைப்பு”

இம்மாற்றத்திற்குரிய காரணத்தைக் கி.ராவே கதையில் சொல்லுகிறார்.” கூட்டுக் குடும்பங்கள் உடைந்ததோடு பழைய எண்ணங்களும் உடைந்து கொண்டே வருகின்றன. முக்கியமாகப் பெண்டுகளிடத்தில் வெயிலில் போய்ச் சாக வேண்டிய அவசியமில்லை என்று தீர்மானித்து விட்டார்கள் அவர்கள். பிறந்த வீட்டிலிருந்து தளதளவென்று பசலிக் கொடியாய் வந்தவர்கள் தாங்க முடியாத உழைப்பால், காஞ்சி கருவாடாய்ப் போவதில்லை என்று தீர்மானித்து விட்டார்கள். சிகப்பு நிறமெல்லாம் மங்கி. சூரியச் சூட்டினால் கரிக்கட்டையாக ஏன் போகவேண்டும் என்று கேட்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். சம்சாரியைக் கட்டிக் கொண்டதனால், விவசாயக் கூலிப் பெண்டுகளுக்கு இருக்கும் ஓய்வு கூடத் தங்களுக்கு இல்லை என்று கண்டு கொண்டார்கள் அவர்கள் (Rajanarayanan, 2014).”

மனம் உடைந்து போன கோனேரி கடைசியிலே சம்சாரி கொத்தைப்பருத்தியிலும் கேவலமாப் போய்விட்டானே” என்று அங்கலாய்த்துக் கொள்வதாகக் கதையை முடித்துள்ளார் (Rajanarayanan, 2014). சமூக வாழ்வில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றத்தையும் மக்கள் மதிப்பீடுகளில் வந்துள்ள வேறுபாட்டையும் அரசாங்க வேலை காலப் போக்கில் பெற்றிருக்கும் மரியாதையினையும், விவசாயி அடைந்துள்ள சரிவு நிலையையும் கொத்தைப் பருத்தி கதை வாயிலாக உணர்த்துகிறார்.

கரிசல் மண்ணில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் கிரா வின் கதைகளைப் படிக்கின்ற போது அம்மண்ணின் வாசத்தையும் அனுபவத்தையும் உணராமல் இருக்கமுடியாது. கி.ரா.வே சொல்லுவார், “ஒரு தடவை மட்டிலும் என்னுடைய கதைகளை வாசிப்பவர்கள் நன்கு அனுபவிக்க முடியாது.” என்று. மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கின்ற போது கிராமத்தையே சுற்றிச் சுற்றி வருகின்ற கி.ரா.வின் மன உணர்வினை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஒரு கிராமத்திற்கு ஒரு மனசாட்சி இருந்தால் அந்த மனசாட்சியின் குரலைப் போல் செயல்படுபவர் கி.ரா. கரிசல் பகுதியின் மக்களின் வாழ்க்கையை ஆவணப்படுத்தியிருக்கிறார். மனிதர்களின் உளவியலைச் சொல்லும் விதத்தில் கி.ரா.வுக்கு நிகராக மனித மனத்தைப் படித்த ஒரு எழுத்தாளனைப் பார்க்க முடியாது. குறிப்பாக ஆண் பெண் இருவருக்குமான உறவைப் பற்றியும் பெண்ணுடைய மனதைப் பற்றியும் அது கணத்துக்குக் கணம்,

நாளுக்கு நாள் சந்தர்ப்பத்திற்கு எல்லாம் எப்படி மாறுது? எதனால் மாறுது? அந்த புதிரைப் பற்றி வியந்து வியந்து எழுதுகிறார்.

கனிவு

'சரசம்' என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு உண்மையான அர்த்தத்தை ஒருவர் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் கனிவு என்ற ஒரு கதையை ஒருமுறை படித்தால் போதும். சரசம் செய்வது, அதிலும் குறிப்பாகப் புதிதாய்த் திருமணம் செய்து கொண்டவர்களுக்கு வரக்கூடிய சரசம் என்ற உறவுக்கு 'கனிவு' சிறு கதையே மிகச் சிறந்த சான்று. மல்லம்மாவிற்கும் கொண்டையாவிற்கும் திருமணம் முடிகிறது. ஆனால் முதலிரவு இல்லை. ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் ஒவ்வொரு மாதிரியான பழக்க வழக்கங்கள் நிலவி வருகிறது. இவர்களுடைய சமூக முறைப்படி கல்யாணம் முடிந்தவுடன் ஒரு நாள் பார்த்து முதலிரவு என்ற ஏற்பாட்டைப் பெரியவர்கள் செய்விப்பது இல்லை. பெரியவர்களிடம் அது பற்றிக் கேட்டால் "சை! அது என்ன அசிங்கம், பசு மாட்டைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி காளையை அலுத்து விடுகிற மாதிரி நாம என்ன ஆடு மாடா? மனுசனில்லையா" அதுவாகக் கனிந்து வர வேண்டும் (Rajananarayanan, 2014) கனிந்த பிறகு ஆணும் பெண்ணும் சேரட்டும் என்பது அந்த ஊரின் வழக்கம். யார் விட்டுக் கொடுப்பது? சீக்கிரத்தில் இணங்கி விடுகின்ற பெண்ணுக்கு சமூகத்தில் மதிப்பில்லை. பெண்ணுக்கு ஆணும் இளைத்தனில்லைதானே? ஆண் பணிந்தாலோ ஆண் எளிதாகி விடுவான். பெண் பணிந்தாலோ பெண் எளிதாகி விடுவாள் என்பதாலே இருவரும் வீம்பாக இருக்கிறார்கள். இந்தக் கதையில் வரும் கொண்டையாவும் மல்லம்மாவும் (கணவனும் மனைவியும்) அப்படித்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் உடல் வேட்கை இருக்கிறது. ஆனால் ஒருவரை ஒருவரை தடுப்பது எது வென்றால் நீயா? நானா? என்பது தான். ஆனாலும் கொண்டையா மல்லம்மாவைத் தொடுகிறான், சீண்டுகிறான். சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் கட்டி அணைக்கமுயல்கிறான். ஆனாலும் அவள் விலகுகிறாள். அவள் நெருங்கும் போது அவன் ஊடி விலகுவதும் அவன் நெருங்கும் போது அவள் ஊடி விலகுவதுமாக செல்கிறது. காலம் ஒரு நாள் இரவு அவளை அணைக்க முயலும் போது அவள் அவனின் மீது நகக்கீறல் பதிக்கிறாள். மறுநாள் காலையில் வெண்ணைய் உருட்டும் போது வெண்ணைய் வாங்கக் காத்திருக்கும் சிறுவர்களின் கையோடு கையாக இவனும் கையை நீட்டுகிறான். நகக்கீறல் இருப்பதைப் பார்க்கிறாள். அவள் அந்தக் காயத்தின் மீது பார்த்தும் பார்க்காதது போல நெய்யை வடிக்கிறாள். கணவன் மனைவிக்கு இடையில் உள்ள காமம் என்பது காயத்தில் நெய் ஊற்றுவது போலத்தான். நெய்யை ஊற்றி விட்டு சிரிக்கிறாள். அவளுக்குத் தெரிகிறது அது ஒரு விளையாட்டு என்று. உடல் காமத்திற்காக ஒரு விளையாட்டை விளையாடும். அந்த விளையாட்டு எவ்வளவு இன்பமயமானது என்பதை இக்கதையில் பார்க்கலாம். ஒருவரை ஒருவர் விட்டுக் கொடுக்க வில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் ஒன்று இவளோ அல்லது அவளோ ஒதுங்கிக் கொள்கிறார்கள். "தாங்க முடியாத வேலைப்பளுவின் போது அவளுக்குக் கொண்டையா வந்து உதவுவான். அவள் அதை வேண்டாம் என்று தடுப்பதில்லை. விரும்பி ஏற்றுக் கொள்வதும் இல்லை. அவனுடைய சரசமும் அவளுடைய ஊடலும் பல வண்ணங்களில் தொடராக நீளுகின்றன. பல கோணங்களிலும் பல விதங்களிலும் அவர்கள் ஒருவரை மற்றவர் அறிந்து கொள்ள இந்த கெடு உதவியது" காட்டில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் போது விஷப்பூச்சி கடித்து விடுகிறது (Rajananarayanan, 2014). அவளுக்கு அப்போது தான் தோன்றுகிறது. "அந்த ஒரு கணத்தில் அவள் தன் முடிவை உணர்ந்தாள். அந்த அமளன வினாடிக்கு முன்னால் அவளுடைய அத்தனை பிகுத் தன்மைகளும் சுழன்று விழுந்தன. புருஷனை இது வரை அத்தனை வாஞ்சையோடு அவள் பார்த்ததில்லை. கைகளால் அந்தக் காலை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு அவள் பார்த்த அந்தப் பார்வையை அவனால் செரிக்க முடியவில்லை" அய்யோ எதையும் அனுபவிக்காமல் போய்விட்டால் என்ன செய்வது? பதற்றப்படுகிறாள் (Rajananarayanan, 2014). பக்கத்தில் தான் இருக்கிறான். இவனை வேண்டாம் என்று ஒதுக்கித் தள்ளினோமே. "மரணத்துக்கு முன் மனிதன் துரும்பிலும் கேவலம். தாங்கள் இதுவரை நடந்து கொண்டவிதமெல்லாம் எவ்வளவு பைத்தியமான போலித்தனம் என்று பட்டது. இந்த எண்ணம் தோன்றிய உடனே அவர்கள் ஆன்மா நெருங்கிக் கொண்டது" அவன் ஓடி வந்து வைத்தியரிடம் தூக்கிச் செல்கிறான் (Rajananarayanan, 2014). அவன் கழுத்தைச் சுற்றிக் கொண்ட

அவளுடைய கைகள் இறுகின. இந்த இறுக்கத்தில் அவளுடைய 'தானு' ம் அழிந்தது. வைத்தியர் மருந்து கொடுத்து உயிருக்கு ஆபத்து இல்லை. ஆனால் அகப்பத்தியம் இருக்க வேண்டும் என்கிறார். அகப்பத்தியம் என்பது என்ன என்று கொண்டையாவுக்குப் புரியவில்லை. உடலால் ஒருவரை ஒருவர் தொட்டுப் பழகக் கூடாது. இவளுக்கு இப்போது தான் கனிகிறது. மனைவியை ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டு சில நாட்கள் கழித்து மனைவியைப் பார்க்கத் தனியாகச் செல்கிறான். "மல்லம்மா" என்று வாய் நிறைய அழைத்துக் கொண்டே ஓடி வந்து அவளைக் கட்டிக் கொண்டான். வாழ்க்கையில் இப்படிக்கணங்கள் ஒப்பற்றவை. உயிரோடு உயிர் உட்டும் நேரம் மிகவும் கொஞ்சம். அவ்வளவு ஈடுபாட்டிலும் பெண்மை உஷாராய் இருக்கிறது! அவனிலிருந்து பின்வாங்கி விலகிக் கொண்டாள்" இன்னொரு ஊடல் தொடர்கிறது (Rajanarayanan, 2014). அந்தப் பெண்ணின் தகப்பனுக்கும் தெரிகிறது. அதை கி.ரா. எழுதுகிறார். "வருடத்துக்கு ஒரு தரம் வசந்தம் வந்தாலும் வாழ்க்கையில் மட்டும் ஒரே ஒரு தரம் தான் என்பது அந்த நரைத்த தலைக்குத் தெரியும்" அவனும் அனுபவப்பட்ட மனுஷன் தானே? எப்படித் தெரியாமல் போகும். மனைவிக்கும் தெரிகிறது. மல்லம்மாவையும் கொண்டம்மாவையும் பிரித்து வைப்பதற்குச் சில்லுண்டிக் காரணங்கள் போக மலை போல் ஆடி மாசம் குறுக்கிட்டது காத்திருக்கிறான். காத்திருக்கிறான். கடைசியில் ஒரு நாள் எல்லோரும் காட்டில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பகலில் வீட்டில் இவர்களுக்குள் ஊடல் இன்ப உறவு நடக்கிறது. ஒருவரை ஒருவர் அமுதத்தைப் பரிமாறுவது போன்று அந்த இன்பத்தை அனுபவித்தனர் என்று கி.ரா. எழுதுகிறார். இவ்வளவு நுட்பமாக, ஒரு ஆண், பெண் வேட்கையை இதை விட ஒரு மொழியில் எழுத முடியுமா? என்ற வியப்பு 'கனிவு' கதையைப் படிக்கின்ற போது ஏற்படுகிறது. கனிவு என்பதன் அர்த்தம் இந்தக் கதையைப் படிக்கும் போது தான் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.. கனிவு, கனிதல் நிகழ்வு இயற்கையில் நடைபெறுவது அல்ல. ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையே நடைபெறும் உறவு. அது வெறும் உறவு மட்டும் அல்ல. அவர்களுக்கு இடையே கிடைக்கும் பால் இன்பம். அந்த உறவு தான் ஒருவரை ஒருவர் அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறது. மனிதனிடத்தில் தோன்றும் வேட்கையை, இச்சையைச் சொல்லும் விதத்தில் இந்த கனிவு என்ற சிறுகதை தமிழ் இலக்கியத்தில் என்றைக்கும் கொண்டாடப்படவேண்டிய ஒரு சிறுகதை. மனித இனம் இருக்கும் வரை ஆண் பெண் கவர்ச்சி இருக்கும். எந்த மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டாலும் அந்த மொழி மனிதனுக்கு இந்தக் கதை நெருக்கமானது இருக்கும். இப்படி ஒரு மகத்தான கதையைப் படைத்த மனித உளவியலாளர் எனில் மிகையில்லை (Rajanarayanan, 2014). நம்முடைய படைப்பில் எதுவும் சோடை போகாது என்று கி.ரா. அடிக்கடி சொல்லுவதுண்டு. பதரை எல்லாம் நீக்கி முழுத் தானியமாகக் கொடுத்த கதையாக இக்கதையைக் கூறலாம்.

முடிவுரை

கி.ராவின் கதைகளைப் படிக்கின்ற போது கரிசல் மண்ணில் பிறந்த வாசகர்கள் அத்துணைபேருக்கும் தங்கள் மண்ணையும் அனுபவத்தையும் இப்படியும் கலை நயத்துடன் படைக்க முடியுமா என்ற வியப்பு ஏற்படுவதோடு மட்டுமன்றித் தங்களையே அப்படைப்பில் கண்டு பிரமிப்பும் அடைவார்கள் என்பது தான் நிதரிசனமான உண்மை. அவ்வகையில் கிராமிய மணம் குன்றாமல் மண் வாசனையோடு மக்களின் வாழ்வியலைத் தம் படைப்பாக்கத்தில் கொண்டு வந்து வெளிப்படுத்திய, வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் கி.ரா. அவர்கள் கரிசல் எழுத்தாளர்களுக்கெல்லாம் 'முன்னத்தி ஏர்' என்றால் அது மிகையில்லை.

References

- Meera, (1985) Rajanarayaniam, Sivagangai, India.
Rajanarayanan, K., (2014) Thertheduththa Kathaigal, Annam, Thanjavur, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License